

“Nova York és un mirall que et reflecteix la creativitat”

Cultura i comunicació

"Nova York és un mirall que et reflecteix la creativitat"

Entrevista al trompetista català Raynald Colom

David Castillo

Nova York

Ult. Act. 21/08/2009 07:44

 [gran](#) | [petit](#)

13 opinions

Després de la bona acollida dels seus dos primers treballs, publicats el 2004 i el 2007, el trompetista català Raynald Colom (Vincennes, 1978) torna a la càrrega amb Evocación, on ha aplegat músics de la seva recent etapa a Nova York. Incorporant estils i maneres de sentir, hi podem trobar el guitarrista flamenc Chicuelo, la cantaora Tremendita, amb Aurán Ortiz al piano, Omer Avital al contrabaix, Eric McPherson a la bateria, Biel Amargant al saxo i Roger Blavia a la percussió. El disc fa perdre l'alè.

Què és el que evoca en el nou disc?

El que evoco és la música en estat pur, el que m'agrada del jazz, les tripes i el cor, i el que m'agrada del flamenc, que són també les tripes i el cor. La fórmula és a partir dels músics de Nova York i els d'aquí. Evocar el passat per crear una música de tripes i cor.

La combinació és com una mena d'artefacte explosiu?

Sobretot per la Tremendita, la cantaora que intervé al disc [riu].

Quina és la diferència entre Evocación i els seus dos primers discos?

És amb el que em sento més identificat, on he arribat més lluny i on crec que hi ha una música de maduresa. Suposo que és un recorregut lògic, haver desembocat aquí per la bona acollida que van tenir My fifty one minuts i Sketches of groove. Amb Evocación he anat on volia anar. És on em reconec des d'un àmbit conceptual.

Potser d'una manera més personal.

Sí, no ha sigut un treball d'agafar d'aquí i d'allà sinó que tenia clares les coses que volia expressar.

¿L'experiència a Nova York hi ha tingut a veure?

Moltíssim. Nova York és com un mirall que et reflecteix la creativitat. O et dona el que tu sents o et fa plegar perquè el que et sortirà no serà de veritat. Em vaig trobar amb moltes idees, de bones i de dolentes. De tot plegat n'he tret una lliçó.

Què implica anar a la capital del jazz i intentar trobar un espai?

És fàcil perquè l'espectre és més ampli que a la resta del món. No hi ha tantes tonteries com aquí. La relació es basa en el respecte i tothom està més receptiu. Actualment és el lloc on resulta més fàcil fer música.

¿No pateix la síndrome del jazz com una música d'avantguarda, elitista, feta per als crítics?

Per mi no és un problema. La música és música i no pretenc sortir d'aquí. Quan veig col·legues com Macaco, que s'han fet molt famosos, amb tot el respecte del món, veig que no és difícil acabar-te convertint en un producte. No m'interessa. Sabem que el jazz és una música minoritària com el flamenc, però la clàssica és encara més minoritària, per desgràcia, i ningú la discuteix. No em preocupa perquè si intentes fer música de qualitat sempre tindràs un públic.

Quin és el problema dels músics d'aquí?

El principal és que alguns músics volen ser elitistes i underground alhora per poder accedir a un estatus d'artistes. A mi no m'interessa gens.

Quin és el seu interès?

El que vull és que la gent m'escolti i li agradi. I quan menys sàpiguen, millor. El que m'interessa és la seva resposta directa, com quan jo vaig al cinema i m'agrada una pel·lícula, sense cap altre condicionant.

Això ja ho deia John Coltrane. ¿Busca la primera lectura, la primera sensació?

Quan llegeixes un llibre, mires un quadre o veus una pel·lícula hi ha coses que t'entren i altres que no. El que no vull és tenir prejudicis. Amb el temps acabes escollint el que te la posa més dura. Quan començo a veure molts músics als meus bolos sé que no vaig en la direcció adequada. Vol dir que la música que estic fent no va bé.

Les seves peces sovint són enèrgiques, però també introspectives, intimistes.

Potser retraten aspectes del meu caràcter. De fet, sóc bastant solitari. Quan escrius els temes és com si necessitessis mantenir-te aïllat per poder-ho vomitar tot després. És un procés introspectiu fins que ho tens tot dins el cap. En el moment de tocar en directe és diferent, t'has d'obrir.

Com es gesta un disc?

Has d'estar amatent a veure el que et donen els altres, entrar dins el concepte de tocar junts. En el moment de compartir l'estudi, en el cas d'Evocación, va ser una experiència bèstia perquè eren músics ben diferents i amb una personalitat accentuada. D'una banda hi havia els músics de Nova York, que tenen una mala llet característica que m'encanta. De l'altra, hi havia els músics d'aquí, amb talents com Chicuelo i la Tremendita. La barreja va ser brutal. Es tenien un gran respecte i vam tenir una necessitat de tocar junts, cosa que no sempre passa. A més, va passar sense coordenades massa preestablertes.

Amb Chicuelo va col·laborar en el recent homenatge que li van fer al Camarón. Com va ser l'experiència?